

BA
ALWAYS

JOAN
MAYANS

EL FUTUR NO
ÉS EL QUE ERA

X PREMI POLLENÇA DE NARRATIVA 2019

Notes de color

Notes de Color — 105

EL FUTUR NO ÉS EL QUE ERA

JOAN MAYANS

X PREMI POLLENÇA DE NARRATIVA 2019

Cossetània
EDICIONS

Aquesta obra ha estat guardonada amb el X Premi Pollença de Narrativa 2019.

Primera edició: octubre del 2020

© del text: Joan Mayans Planells

© d'aquesta edició:
9 Grup Editorial
Cossetània Edicions
C. de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel. 977 60 25 91
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

Disseny i composició: 3 x Tres

Impressió: Romanyà Valls, SA

ISBN: 978-84-9034-998-4

DL T 755-2020

Miquel, Olívia, Laia, Martina:
per a valtros, que sí que sou el futur.

Perquè rendir-se no és una opció.

Després del futur

El temps haurà sobrepassat el temps:
tornaran les partícules a casa
com un espectre dins la polseguera,
mentre nosaltres anem perdent capes,
esllavissats, a l'endemà de tot.

ELM PUIG, *Mentre mastegues la matèria*

ÍNDEX

PART I. MAIG.....	7
Un te negre.....	9
Puta memòria.....	15
Estranys en un túnel.....	21
Dilluns a les cinc.....	25
Confidències.....	37
Sara de matinada.....	47
El Manel i l'astronauta.....	51
Un as a la màniga.....	59
PART II. OCTUBRE.....	67
Saliva, suor i làtex.....	69
Una ciutat petita.....	77
Temps de silenci.....	87
Dues reines i un destí.....	95
No em diràs que no.....	103
Causalitats de la vida.....	109
Infidelitat: teoria i pràctica.....	117
La vida és una <i>sitcom</i>	127
PART III. GENER.....	139
Retrets, promeses i caps de pizza.....	141
Prunes, dàtils i carbasses.....	153
Corín Tellado <i>vs.</i> Mr. Wonderful.....	161
La cadira capgirada i la cisterna que raja.....	167

La careta que plora de riure.....	173
Derrotes	179
Deu mil bosses de patates fregides.....	189
<i>Rayuela</i>	201
PART IV. FEBRER.....	207
Metàfores per a una ressaca	209
Spandex Queen	217
La revelació del lavabo d'urgència	223
El perdó del pare Damià	233
Records del futur	239
Onze contra onze.....	249
7.594 dies després.....	255
Amor i amistat.....	263
<i>Pappardelle, tortellacci</i> i cabernet sauvignon.....	271
Sort	281
Vida extra	291

PART I. MAIG

UN TE NEGRE

—Què serà?

—Quins tes tens?

—Vermell, negre i verd.

El Kai no té ni idea de tes. No sap per què ha preguntat pels tes. No sap què prendre. És difícil triar quan ho fas pensant en la impressió que li farà a una persona que fa una eternitat que no veus. Però ja no es pot fer enrere. Ni del te ni de la persona que ha de veure.

—Negre, doncs.

—Amb llet?

—Sí, amb llet. Gràcies.

El cambrer li dona l'esquena i trasteja rere la barra. Du una samarreta blanca, llampant, i un mocador negre al voltant del cap, com si fos un pirata. Recolzat a la barra, el Kai aprofita per fer una repassada visual al local, on no hi ha cap altre client. Ja s'ha acostumat a la penombra interior, que contrasta amb la llum intensa de la tarda de maig que llampega al carrer. Les parets estan completament cobertes de fotos, retalls de diaris i records de la carrera de la Sara Montiel. Seria complicat trobar lloc per enganxar-hi una sola postal més. Al fons del bar, fent de sofà, hi ha una banqueta coberta de coixins verds i vermells que deuen semblar molt més acollidors i higiènics a les dues de la matinada del que ho fan a les cinc de la tarda. Rere la barra, mitja dotzena de xixes criden la seva atenció. Mai s'ha atrevit a provar-ho, això de fumar una pipa d'aigua. En realitat, si hi pensa, mai s'ha trobat en una situació en què fos natural fer-ho. La idea l'entristeix. Potser seria una bona

forma d'esperar-la, a la Francina: escarxofat entre els coixins pollosos i xuclant una pipa.

—Un te negre amb llet —diu el cambrer pirata, empenyent cap a ell una tetera metàl·lica i un got de vidre amb anses també metàl·liques.

El Kai l'hi agraeix, agafa una cosa amb cada mà i intenta decidir on seure. No és una decisió trivial. És tan o més important que la tria de la beguda. Pot esperar a la barra, a les taules altes o a la banqueta encoixinada. Descarta la barra, per ser massa poc íntim. També els coixins que fan de sofà, perquè sospita que no sabrà com posar-s'hi, per llardosos i perquè, si no ho recorda malament, és on van seure la primera vegada. Aquella primera vegada. Posa el got, la tetera i els platets sobre una de les taules altes. Puja a un dels tamborets i deixa la seva motxilla i la jaqueta de l'americana sobre l'altra. Mira enfora. Encara és d'hora. Falten cinc minuts per a les cinc. Ella mai ha estat puntual. Cal posar-hi paciència. Assaborir el moment. Contenir el nerviosisme. Torna a mirar cap als sofàs i pensa en la primera vegada.

La primera vegada. Vint anys enrere. Es diu aviat. Vint anys rodons. L'excusa ideal. Això va ser el que va pensar aquella nit de fa tres setmanes. Passaven les dues de la matinada. Estava despert i animat. L'Helena i els nens dormien feia estona i la casa respirava silenci. Com altres cops, feia zàping entre documents i fotos velles i el mur de Facebook. Mirant el passat per poder obviar el present. Espiant vides d'altres per no pensar massa en la seva. De sobte, va ser conscient de la data i va pensar en la Francina. La connexió se li va formar molt ràpidament. Era una idea agosarada i estúpida. Va descartar-la mentre feia un glop llarg a l'ampolla de cervesa que l'acompanyava. No era una bona idea. No en podia sortir res de bo. Però va tornar a sospesar-la.

Va obrir la conversa que hi tenia. Facebook té molta memòria. Gairebé tanta com ell. Era una conversa curta de feia un parell de mesos. El cert és que ell l'havia buscat diverses vegades al llarg dels anys. No per res. Per saber d'ella. Per retrobar el rastre. Per enriquir-ne el record. Quan la va trobar va trigar mesos a demanar-li "amistat". Ella va acceptar, amb una emoticona gran i molts signes d'exclamació. Es van posar al dia de feines i famílies en un parell de missatges i no van

entrar en molt més detall. Cap dels dos hi havia pensat gaire més, des d'aleshores.

“Per què no?”, va pensar, fent un altre glop llarg a la cervesa. Va obrir un document en blanc i va assajar com podria ser el missatge, si s'atrevis a escriure'l. Va teclejar i esborrar fins que li va semblar que tenia el text que buscava. Prou clar si ella volia entendre'l i prou despreocupat si no ho volia:

Fa alguns dies que em corre pel cap una idea...

És molt *tonta*.

Recordes el bar La Concha?

Segueix obert, diria.

Pel que sembla, d'aquí a dos dimecres farà 20 (!!!) anys que hi vam anar per primer cop. Ara el porta un àrab que l'ha fet encara més kitsch i té horari de tarda.

La idea és fàcil d'endevinar: fer-hi un cafè, o una tònica, o una birra, o el que el senyor serveixi. 20 anys no es fan cada dia. Et ve de gust?

Segons Google, el bar obre a les 17 h. Jo hi aniré i m'hi estaré fins les 18 h, que després haig de ser a casa.

Si vols i pots i tal, allí seré, aquella estoneta.

M'encantaria veure-t'hi. Però si no pots, o no et ve de gust, o et fa mandra, o t'incomoda, o el que sigui, ho entendre tan fàcilment que no cal ni que em diguis res.

“Per què no?”, va tornar a preguntar-se. Rellegint-lo, li va semblar prou poc comprometedor. Tampoc no la posava a ella en cap situació difícil. Decidís el que decidís, ella no quedava malament. Passés el que passés, ell tampoc. L'homenatge, l'efemèride, quedaven igual de bé tant si ella apareixia com si no. “Per què no?”, va dir-se per tercer cop. Ara que ho havia escrit, tot semblava més real, més proper. Va decidir que fos l'atzar qui ho decidís. Va buscar una moneda de 50 cèntims i la va fer volar per l'aire. Cara, l'envia. Creu, l'esborra.

Va sortir creu.

El Kai va enviar el missatge igualment.

El te es refreda de pressa. Passen dotze minuts de l'hora convinguda. El missatge de Facebook segueix allí, sense contestar. Els primers dies estava més o menys pendent de trobar-s'hi una resposta. Després

va deixar de comptar-hi. Va començar a sospitar que havia comès un error, que la Francina es podia haver incomodat, que no tenia dret a proposar-li allò, per innocent que fos. Han passat massa anys. Van passar massa coses. Va ficar la pota massa cops. Si volia demostrar-li que havia madurat i que ja no la cagava amb comportaments adolescents, havia aconseguit tot el contrari. Cada dia que entrava al sistema de missatgeria de Facebook i constatava la no-resposta de la Francina es veia infantil i ridícul. Així que va deixar de fixar-s'hi. Ja hi tornaria a pensar el dia D.

Passen disset minuts de l'hora H del dia D. El te fa gust d'aigua de fregar. La Sara Montiel se'l mira per damunt l'espatlla des de seixanta estampes diferents. Per fer temps, contesta correus al mòbil. Obre Twitter i el tanca després de lliscar la mirada per una dotzena de missatges que no aconsegueix llegir. Torna a comprovar que no té cap resposta a Facebook avisant-lo que no ve, o que arriba tard, o que és un cretí. Res. Intenta imaginar-se-la i repassa el que recorda d'aquella primera nit, l'any 1995. La pel·lícula de Woody Allen que havien anat a veure i que a ell li va costar tant seguir. El sopar de *pintxos* bascos i vi negre. La copa al Marsella. I, després, aquell bar kitsch on ella el va dur. El lloc on van seure. El que van beure. Les mans d'ella sobre el seu braç o fregant-li la cuixa. Les d'ell, incapaces de trobar on posar-se. La incredulitat que sentia perquè algú com ella estigués amb algú com ell. La cascada de petons. El pa Bimbo amb Tulipán del dia següent. Aquella nit, fa vint anys, ella va fer tard. Potser avui també n'hi ha passat alguna. Potser hi ha alguna explicació mig surrealista, com aquell cop, quan el pedal de la bici se li va quedar enganxat a la barana de l'escala i va necessitar gairebé 20 minuts, va dir, per deslliurar-lo.

Les 17.28. Quina és l'hora adequada per marxar? Es diu a ell mateix que és normal. Que el més previsible era que ella no vingués. Que ho ha sabut des del principi. Que era la interpretació més lògica al silenci amb què va respondre-li. Una forma de dir que no més sorollosa i digna que qualsevol *no*. Decideix que marxarà a tres quarts. Basteix l'argument de la seva explicació: no es queda fins a les 17.45 per esperar-la, sinó per acabar de gaudir de l'efemèride, de la celebració solitària. Intenta assaborir el darrer glop del te amb llet, però és tan insípid com el primer i nota que li està regirant la panxa. S'aixeca del tamboret i fa una ronda

per inspeccionar les fotos, els cartells i els records de la Sara Montiel. Un temple dedicat al record i la nostàlgia no és mal escenari per a una tarda dedicada al seu propi record i la seva pròpia nostàlgia.

Va recollint, però ho allarga. S'acosta a la barra per pagar. Lentament, com si així li donés temps. Com si així pressionés la fortuna. Intenta convèncer-se que probablement és millor que ella no hagi vingut. Si hagués vingut, haurien hagut de parlar. Explicar-se les seves avorrides existències quotidianes. Parlar de les seves parelles i dels seus fills. De la feina. Del temps. De les vacances. De política. Com més haguessin parlat, més prosaic hauria estat tot. Haurien exterminat la mística sepultant-la sota paraules convencionals. Però com que no ha vingut, ha pogut pensar en ella. Ha pogut brindar per ella sense haver de fer-ho amb ella. No hi ha homenatge més sincer, més honest, més sentit que el que es pot fer en solitari i en silenci.

—Què et dec?

—Dos vint.

—Dos... vint... —repeteix el Kai, mentre busca les monedes a la cartera.

—Al final no ha vingut, eh?

—Què? —pregunta el Kai, aixecant la mirada, sorprès per la pregunta del cambrer.

—Què?

—Res, perdona. Que molt bo, el te. Gràcies —correix el Kai, en adonar-se que la pregunta d'abans realment no ha existit, que només se l'ha imaginat.

—A tu, mestre. Bona tarda!

No, al final no ha vingut. L'afirmació ressona tan fort al seu cap que no és estrany que hagi pensat que la sentia. Recull la jaqueta i la motxilla. Torna a mirar l'hora. "I si arriba ara?", es pregunta, allargant el moment. "I si arriba ara?", pensa, quan ja és fora del bar i mira a banda i banda del carrer de la Guàrdia, sense acabar d'arrençar. "I si arriba ara?", especula mentre avança, i gira sobre els seus talons per si ella, just en aquell moment, aparegués per algun racó. Decideix no acabar de creuar. No acabar de marxar. S'espera a la cantonada mirant-se el carrer, guixat de ratlles obliqües de llum del sol. Desfa part del camí. Es recolza a la paret d'un dels portals. Està nerviós i incòmode. Si fumés, s'encendria

un cigarro. Però no fuma. I el te li ha caigut malament. I la cabrona no arriba. No vindrà. No s'ha dignat ni a dir-li res. L'ha menyspreat i la sensació li resulta dolorosament familiar. Quan la campana d'alguna església propera trenca la tarda amb sis gongs cruels i contundents, decideix que ja n'hi ha prou. "A la merda!" Torna a enfilar cap a Nou de la Rambla, aquest cop sense mirar enrere.

PUTA MEMÒRIA

—Surts, mama?

—Un... un segon...

—Què?!

—Que sí, que un segon, hòstia!

La Francina no sol entrar amb el mòbil al lavabo, però avui ho ha fet. Asseguda a la tassa del vàter, es mira el missatge que ha rebut i no està segura de com interpretar-lo. Està contrariada, però no sap si és pel que ha llegit o perquè sent remugar impacientment la Noa a l'altra banda de la porta. Als 9 anys, considera absolutament impossible sortir de casa sense raspallar-se els cabells menys de 10 minuts. Adorm el mòbil i surt del lavabo. La Noa gairebé l'atropella per entrar.

—Arribaré tard! —protesta la nena.

Unes quantes hores més tard, a mig matí, la Francina surt de la feina a fer un cafè. S'asseu, demana i treu el mòbil de la bossa. No li havia fet més cas des de primera hora. Ara, finalment, pot tornar a llegir el missatge del Kai, per veure què hi diu realment i decidir què en fa. “Fa uns quants dies que em corre pel cap una idea... És molt *tonta*...”

La Francina esbufega. El tallat, ignorat, es refreda al seu costat. “*Joder*. Ja et val”, diu, com si el tingués davant. Busca com esborrar el missatge, però no veu com fer-ho sense esborrar tota la conversa. Decideix no fer-ho. Comença a escriure una resposta, al mòbil, amb dificultat, equivocant-se i boicotejada pel predictiu.

No vindré, Kai.

Saps que no m'agrada perdre el temps pensant en el passat. No puc. No vull. No ho trobo adequat. I no em ve de gust. Entenc que tu vulguis anar-hi, que tu vulguis fer-ho, però no m'hi esperis. Ja trobarem una altra ocasió, menys simbòlica, per posar-nos al dia, d'acord?

Un petó.

Francina.

Corregeix “Un petó” per “Una abraçada”. El rellegeix i li sembla massa sec, massa dur. “Li sabrà greu”, pensa. “Però ja li està bé”. “No hi té dret”. Continua la conversa amb ella mateixa mentre fa un glop al tallat i el troba tan fred com el seu missatge. Esborra la frase del “Ja trobarem...”. Esborra el “No ho trobo adequat”, el “Saps que” i el “No vull”. Canvia l'abraçada per quelcom més col·loquial, per veure si ho arregla. S'ho torna a mirar.

No vindré, Kai.

No m'agrada perdre el temps pensant en el passat. No puc. I no em ve de gust. Entenc que tu vulguis anar-hi, que tu vulguis fer-ho, però no m'hi esperis.

Dona records a la Sara.

Francina.

No. No serveix. Esborra tot el missatge i tanca l'app. S'aixeca sense cap intenció d'acabar-se el tallat, deixa un euro i vint cèntims sobre la taula, recull i marxa ràpidament, com si, de sobte, tingués pressa. Bruscament, com si la jaqueta i la bossa en tinguessin la culpa. Fent espetegar els talons dels seus botins negres, com si les rajoles del carrer de Rosselló fossin un teclat més adequat per transmetre la seva incomoditat.

Passa el dia. Passa la nit. Passa la setmana. En passa una altra. Ràpidament, el missatge-bomba del Kai passa a ser primer una molèstia, després una anècdota i finalment una nota a peu de pàgina perduda dins l'apocalipsi del dia a dia. Fins que arriba el dimecres en qüestió, el dia que ell la citava, i ella se n'oblida completament.

No és fins uns dies després que hi torna a caure. És dissabte a la nit i el Jep, la seva parella, habitualment absent d'esperit des del moment

que travessa el llindar de casa, avui tampoc no hi és físicament. Té un sopar amb no recorda qui. Abans s'hi oposava, als seus freqüents compromisos nocturns. Ara ja no. De fet, li agrada tenir el sofà i el menjador per a ella tota sola. Tant de bo se n'anés més sovint, a sopar, o al que sigui que faci. Els nens dormen i ella remena el mòbil davant la *tele*. És aleshores quan hi cau. "Hòstia! El Kai!" Mentre prem les icones que l'han de portar al seu missatge, dubta quin dia era que el Kai deia de quedar. "Quina setmana era?", es pregunta, desitjant no fer tard. "Merda, merda, merda", diu, quan comprova que la data ja ha passat. "És clar", mormola, posant números a un calendari imaginari que sura entre la *tele* i ella. "Puta memòria!"

L'enuig que va sentir quan va rebre el missatge ara es converteix en culpabilitat. Com va poder oblidar-se'n? Com és que no va contestar-li res? Devia anar-hi, ell? Segur que sí. Ja fa per a ell, anar-hi sol i fustigar-se. Només faltava que ella no aparegués per fer-ho encara més gros, més dramàtic. Però li sap greu. No necessàriament per no haver-hi anat, sinó perquè, no dient-li res, d'alguna forma recargolada, ho havia alimentat. Se'l pot imaginar, sol, al bar, envoltat d'estampes de toreros i cuplets, bevent en silenci. Rememorant escenes deformades que ella no podria recordar i que ell seria capaç de reproduir fins als detalls més ínfims. Puta memòria.

De sobte, té pressa. "Ho sento taaaaaant, Kai!!!" Vol fer saltar la línia, però el missatge s'envia així, tal qual. Sent un calfred, quan ho veu enviat, dins un globus de color blau i ja fora del seu abast. Ja no pot fer més que continuar. Ràpidament. "Em va sorgir un imprevist..." Quin imprevist?, pensa. Quina excusa pot treure's de la màniga. Esborra i redreça: "La Noa, la meva filla petita, va estar malalta i se'm va passar completament". No és el primer cop que fa servir la seva filla d'excusa. Sempre funciona. Ningú qüestiona mai una explicació així. Continua: "Em sap supergreu!!!" Envia. Un altre globus blau, just sota l'anterior. És fàcil. Li surt natural. Continua, sense sospesar-ho gaire. "Si vols, podem quedar algun altre dia, encara que no sigui a La Concha..." Envia. Globus blau. Com tancar-ho? "Una abraçada!" No. Lleig. Estrany. Forçat. "Un petó." Un? Per què un? "Petons!" Sí, així, "petons", com si fos una tieta. Envia. Globus blau. Petons blaus. Estèrils i falsos.

La Francina contempla els núvols blaus amb les seves lletres blanques. “Kai està escrivint”, diu el sistema. Què? Que Kai està escrivint? Merda! No comptava amb això. Estava connectat? Què ha de fer, ara? Desconnectar? Ell deu veure que està llegint-ho? És massa tard per fugir-ne, per desconnectar-se, per esborrar-se del Facebook, per tornar deu anys enrere i poder tornar a fer-ho tot cara a cara? “Kai està escrivint.” Què collons està escrivint? La Bíblia? Deu estar escrivint i esborrant, ell també. Pensant-se cada paraula. Merda. Rellegeix el que ha escrit ella mentre s’espera. Per què ha hagut d’obrir-li la porta a quedar un altre dia? Quina necessitat en tenia? Deu estar mirant agenda i arreglant-s’ho per quedar. Ara no podrà esquivar-ho. No és que no vulgui veure’l. Li fa gràcia, tornar-lo a veure. Saber d’ell. Ensenyar-se fotos dels nens i parlar de vells coneguts i dels temps de la facultat. Però tem que no serà tan fàcil. Que, en algun moment, ell tirarà de records. De sentimentalisme. Que li llançarà alguna floreta més de les que ella és capaç d’assumir. Especialment ara, que no sent que se’n mereixi cap. Que li parlarà d’alguna situació bonica i tendra i romàntica que ella no recordarà més que vagament i que ell descriurà amb pèls i senyals. Puta memòria. Si pogués, li posaria com a condició per quedar: prohibit parlar del passat. Del seu passat. De la seva història. Prohibit recordar. Un llampec en forma de globus gris trenca el curs del seu pensament.

Hola!

No passa res, no et preocupis. Com que no em vas dir res, jo tampoc no hi vaig anar, al final... Ja quedarem algun altre dia, és clar. Quan tu vulguis...

K.

No és el que ella s’esperava. En cap moment havia previst que ell no hi hagués anat. No sap si creure-s’ho. No fa per a ell. Però potser és que “ell” ja no és “ell”. El recorda massa dependent, massa necessitat. Embafador, fins i tot. Però d’això fa tant... Ell era un nen, gairebé. Era incòmode, que fos tan impulsiu, tan demandant. Però ara... De debò no hi havia anat, al bar? I si ella arriba a presentar-s’hi? “Ja quedarem algun altre dia”, diu. “Quan vulguis”, diu. Li torna la pilota. “Ja m’està bé”, pensa. “M’ho mereixo, per imbècil.”

S'aixeca del sofà i va cap al lavabo. Hauria de sentir-se alleugerida, però sent més coses que no és capaç de classificar. Posa pasta de dents al raspall elèctric i deixa rodar el seu capçal com roden idees contradictòries dins el seu cap. El darrer que necessita a la seva vida ara és perdre el temps i l'energia en quelcom així. No. No contestarà. I probablement ell tampoc no dirà res més. Sembla que, amb els anys, ha guanyat en orgull. Millor. Així ni s'arrossegarà ell ni l'arrossegarà a ella. Entra dins el llit, gèlid, sense treure's els mitjons. Aquella habitació és freda i humida fins ben bé el mes de juny. Apaga el llum i es queda mirant els reflexos que es dibuixen al sostre i la vermellor que projecten els números del despertador electrònic que hi ha a la banda del Jep. "Quan tu vulguis", ha escrit ell. Era ell, que havia de voler. Aquest era el guió: ell volent i ella esmunyint-se'n. Això és el que s'esperava. El que no tenia previst era que ell no insistís. I, sobretot, que a ella li sabés greu que ell no insistís. No sap per què sent això. No li pot molestar això. I s'esforça tan diligentment a apartar-ho de la seva ment que pocs minuts després s'adorm i, pocs dies després, ni ho recorda.

ESTRANYS EN UN TÚNEL

Poc més d'un mes després, tot està oblidat. El Kai baixa les escales que connecten l'estació de rodalies amb la de metro de plaça de Catalunya. Els auriculars posen banda sonora al seu matí. Li agrada mirar-se el túnel del metro com si fos un anunci de la televisió. La música amplifica la realitat. Els cartells publicitaris del passadís subterrani bateguen amb més força. Cada cara promet una història, un secret, una mentida. Immers dins aquest videoclip personal i intransferible, un calfred li travessa l'ànima quan la reconeix.

La Francina avui va a contrapeu. Ha deixat els nens discutint amb son pare i ha marxat massa tard. Té una sessió de formació en una empresa de Santa Coloma i volia repassar les seves notes en alguna cafeteria abans d'entrar. Comença a dubtar poder-ho fer. La faldilla que ha triat, després de regirar mig armari, se li apuja mentre camina i no li deixa fer les passes prou llargues. Té calor i, si pogués, llençaria la bossa del portàtil a la primera paperera que trobés. Aquella mateixa que hi ha a mig passadís, al costat d'aquell home, aquell noi que se la mira somrient... No... No pot ser...

Tots dos acceleren el pas. Ella fa saltirons mentre s'abaixa la faldilla. Ell gairebé corre, mentre s'arrenca els cascos de les orelles. S'abracen. S'abracen molt fort i molta estona. Quan finalment se separen, es volen fer un petó convencional, urbà i civilitzat, però s'han abraçat tan intensament que no aconsegueixen fer-se'l correctament. Ella només aconsegueix xocar amb la seva galta. Ell li fa el petó més al coll que no

pas al seu lloc. Desisteixen de fer-se'n un segon. Durant uns llarguíssims segons, ni saben tancar la boca, ni saben posar-hi cap paraula a dins.

—Que fort, que fort, que fort! —exclama, finalment, la Francina.

—Quina il·lusió, no m'ho puc creure! —respon ell, amb un somriure tan ample que li desencaixa la cara.

—Jo sí que no m'ho puc creure! Quan t'he vist... em pensava que estava al·lucinant!

—Jo també!

—Algun dia havia de passar, no?

—Sí, sempre ho he pensat, que Barcelona és molt petita, però... no havia passat mai...

—En tants anys...

—Moltíssims.

—I on vas? A *currar*, no?

—Sí, a *currar*, al despatx. I tu?

—També. A Santa Coloma, a fer un taller...

—De psicologia?

—Més o menys. De treball en equip, confiança, cooperació, coses d'aquestes.

—Que *xulo*!

—Sí. Escolta... Quina il·lusió trobar-te!

—Síííí! No puc deixar de somriure.

—Estàs igual, cabró —diu la Francina, mirant-se'l de baix a dalt.

—I tu estàs millor..., cabrona —contesta ell, sense gosar mirar-se-la bé.

Tots dos segueixen somrient. Estudiant-se. Ha passat una allau de gent i ara el passadís gairebé torna a ser buit. Un quart de nou del matí. No saben del tot com continuar. No existeix un manual d'instruccions per gestionar la trobada inesperada amb un antiga parella a la qual fa més de quinze anys que no veus. El Kai desitjaria que el moment no s'acabés mai, però, alhora, té pressa per enllestir-lo i anar-se'n a algun lloc privat per assaborir-lo. La Francina trucaria ara mateix a Santa Coloma, suspendria la sessió de treball amb qualsevol excusa i se n'aniria a passar el dia amb el Kai.

—Bé, jo hauria de... —trenca ell el silenci.

—Sí, és clar, jo també hauria...

—Quina il·lusió! —torna a repetir el Kai, que no sap què més dir.

—Escolta, t'anava a dir... —la Francina s'atura un segon. No està segura de saber com continuar la frase, però té clar que no vol que la trobada casual i fantàstica es perdi sense més ni més.

—Digues —l'estira ell.

—T'anava a dir que, com que l'altre cop no ens vam trobar i tal, vols que ho tornem a provar? De quedar, vull dir, provar de tornar a quedar...

—És clar que sí. M'encantaria!

—Vols que anem allà, doncs? Al bar de la Sara Montiel?

El Kai diu que sí, que no hi faltaria per res del món. Ajusten agendes. Dilluns a les cinc. Es fan, ara sí, dos petons més reglamentaris, amb els llavis encara estirats de tant somriure. S'allunyen l'un de l'altra pel passadís. Ella voldria girar-se per mirar-se'l un cop més, però no vol que ell la vegi. Ell sí que es gira i encara al·lucina que s'hagin trobat així. “Tant de bo es girés”, pensa. Però no ho fa. “Per què hauria de fer-ho?”, reflexiona després.

Dilluns a les cinc, pensa ell.

Dilluns a les cinc, pensa ella.